31988L0357

4.7.1988. *EIROPAS KOPIENU OFICIĀLAIS VĒSTNESIS* L 172/1

PADOMES OTRĀ DIREKTĪVA 88/357/EEK

(1988. gada 22. jūnijs)

par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz tiešo apdrošināšanu, kas nav dzīvības apdrošināšana, par noteikumiem pakalpojumu sniegšanas brīvības efektīvākai izmantošanai un par grozījumiem Direktīvā 73/239/EEK

EIROPAS KOPIENU PADOME,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līgumu, jo īpaši tā 57. panta 2. punktu un 66. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu [1],

sadarbībā ar Eiropas Parlamentu [2],

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu [3],

tā kā jāattīsta iekšējais apdrošināšanas tirgus un, lai sasniegtu šo mērķi, ir vēlams atvieglot pakalpojumu sniegšanu dalībvalstīs tiem uzņēmumiem, kuru galvenais birojs atrodas Kopienā, tādējādi dodot apdrošinājuma ņēmējiem iespēju izmantot ne tikai savas valsts apdrošinātāju, bet arī tādu apdrošinātāju pakalpojumus, kuru galvenais birojs atrodas Kopienā un kuri reģistrēti citās Kopienas dalībvalstīs;

tā kā saskaņā ar Līgumu, beidzoties pārejas laikam, attiecībā uz pakalpojumu sniegšanas brīvību ir aizliegta jebkāda diskriminācija, kas balstīta uz faktu, ka uzņēmums nav reģistrēts tajā dalībvalstī, kurā tas sniedz savus pakalpojumus; tā kā šis aizliegums attiecas uz jebkuras Kopienas iestādes sniegtajiem pakalpojumiem neatkarīgi no tā, vai tas ir uzņēmuma galvenais birojs, pārstāvniecība vai filiāle;

tā kā praktiskos nolūkos ir vēlams definēt pakalpojumu sniegšanu, ņemot vērā gan apdrošinātāja reģistrācijas, gan riska vietu; tā kā tāpēc būtu jādefinē riska atrašanās vieta; tā kā turklāt ir vēlams nošķirt darījumus, kurus veic dalībvalstī reģistrēti uzņēmumi, no darījumiem, kurus veic, izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību;

tā kā lai precizētu uzraudzības iestādēm piešķirtās uzraudzības pilnvaras un līdzekļus, ir vēlams papildināt Padomes Pirmo direktīvu 73/239/EEK (1973. gada 24. jūlijs) par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz uzņēmējdarbības sākšanu un veikšanu tiešās apdrošināšanas nozarē, kas nav dzīvības apdrošināšana [4], turpmāk "Pirmā direktīva", kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 87/343/EEK [5]; tā kā ir vēlams arī paredzēt īpašus noteikumus attiecībā uz tādu darbību sākšanu, veikšanu un uzraudzību, kuras veic, izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību;

tā kā apdrošinājuma ņēmējiem, kuriem, ņemot vērā viņu statusu, lielumu vai apdrošināmā riska īpatnības, nav vajadzīga īpaša aizsardzība valstī, kurā pastāv risks, būtu jāpiešķir pilnīga brīvība izmantot visplašāko apdrošināšanas tirgu; tā kā bez tam ir vēlams nodrošināt pietiekamu aizsardzību citiem apdrošinājuma ņēmējiem;

tā kā rūpes par apdrošinājuma ņēmēju aizsardzību un konkurences traucējumu novēršanu liek koordinēti mīkstināt Pirmās direktīvas noteikumus par atbilstīgiem aktīviem;

---

[1] OV C 32, 12.2.1976., 2. lpp.
[2] OV C 36, 13.2.1978., 14. lpp., OV C 167, 27.6.1988. un 1988. gada 15. jūnija lēmums (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts).
[3] OV C 204, 30.8.1976., 13. lpp.
[4] OV L 228, 16.8.1973., 3. lpp.
[5] OV L 185, 4.7.1987., 72. lpp.

tā kā dalībvalstīs spēkā esošās tiesību normas attiecībā uz apdrošināšanas līgumiem joprojām ir atšķirīgas; tā kā dažos gadījumos saskaņā ar tiesību normām un ņemot vērā īpašus apstākļus, par līgumam piemērojamo tiesību aktu var ļaut izvēlēties tiesību aktu, kas nav tās valsts tiesību akts, kurā pastāv risks;

tā kā šīs direktīvas darbības jomā jāietver obligātā apdrošināšana, pieprasot, lai apdrošināšanas līgums atbilst īpašiem šādas apdrošināšanas noteikumiem, kas paredzēti dalībvalstī, kura uzliek apdrošināšanas pienākumu;

tā kā Pirmās direktīvas noteikumi par līgumu portfeļa nodošanu būtu jāpastiprina un jāpapildina ar noteikumiem, kas precīzi nosaka to līgumu portfeļa nodošanu, kas noslēgti par pakalpojumu sniegšanu citam uzņēmumam;

tā kā to nosacījumu darbības jomā, kas īpaši attiecas uz pakalpojumu sniegšanas brīvību, nevajadzētu iekļaut dažus riskus, kuriem minēto nosacījumu piemērošana, sakarā ar to īpatnībām un sociālajām sekām, patlaban nav pieļaujama saskaņā ar īpašajām tiesību normām, ko pieņēmušas dalībvalstu iestādes; tā kā tāpēc šo risku iekļaušana būtu jāpārskata pēc tam, kad šī direktīva kādu laiku jau būs bijusi spēkā;

tā kā apdrošinājuma ņēmēju aizsardzības interesēs šajā koordinācijas posmā vajadzētu dot dalībvalstīm iespēju ierobežot darbību, ko veic, vienlaicīgi izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību un dalībvalstī reģistrētu uzņēmumu; tā kā šādus ierobežojumus nevar paredzēt gadījumos, kad apdrošinājuma ņēmējiem šāda aizsardzība nav vajadzīga;

tā kā pakalpojumu sniegšanas brīvības sākotnējā un turpmākā izmantošana jāregulē, nosakot procedūras, kas nodrošinātu apdrošināšanas uzņēmumu atbilstību noteikumiem attiecībā uz finansiālajām garantijām un apdrošināšanas nosacījumiem; tā kā šīs procedūras var mīkstināt gadījumos, ja darbības, kuras veic, izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību, attiecas uz apdrošinājuma ņēmējiem, kuriem, pamatojoties uz to statusu, lielumu vai apdrošināmā riska īpatnībām, nav vajadzīga īpaša aizsardzība valstī, kurā pastāv risks;

tā kā jautājumos par pakalpojumu sniegšanas brīvību vajadzētu nodibināt īpašu sadarbību starp dalībvalstu kompetentajām uzraudzības iestādēm, kā arī starp tām un Komisiju; tā kā ir jāparedz arī sodu sistēma, kas piemērojama gadījumos, ja uzņēmums, kurš sniedz pakalpojumus, neievēro pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts noteikumus;

tā kā līdz turpmākai koordinēšanai uz tehniskajām rezervēm attiecina pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts tiesību normas un uzraudzības prasības, ja pakalpojumu sniegšana ietver riskus, pret kuriem valsts, kas saņem pakalpojumus, vēlas apdrošinājuma ņēmējiem nodrošināt īpašu aizsardzību; tā kā tomēr, ja šādas rūpes par apdrošinājuma ņēmēju aizsardzību nav pamatotas, uz tehniskajām rezervēm turpina attiecināt tās dalībvalsts tiesību normas un uzraudzības prasības, kurā reģistrēts apdrošinātājs;

tā kā dažas dalībvalstis par apdrošināšanas darījumiem neuzliek nekādus netiešos nodokļus, kurpretim vairākums piemēro īpašus nodokļus un citus maksājumus, tostarp papildu atskaitījumus kompensācijas iestāžu vajadzībām; tā kā dalībvalstīs, kurās šos nodokļus un maksājumus piemēro, to struktūra un likme ievērojami atšķiras; tā kā ir vēlams izvairīties no situācijas, kad šādas atšķirības dalībvalstīs izraisītu konkurences traucējumus apdrošināšanas pakalpojumu jomā; tā kā līdz turpmākai koordinēšanai nodokļu sistēmas un citu veidu maksājumu piemērošana, ko paredzētu dalībvalstis, kurās pastāv risks, varētu šādu trūkumu novērst, un tā kā dalībvalstu ziņā ir ieviest piemērotas metodes šādu nodokļu un maksājumu iekasēšanai;

tā kā ir vēlams nepieļaut, ka šīs direktīvas un Padomes Direktīvas 78/473/EEK (1978. gada 30. maijs) par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz Kopienas kopapdrošināšanu [1], nekoordinēta piemērošana katrā dalībvalstī ieviestu trīs dažādas sistēmas; tā kā tāpēc kritērijiem, kuri definē "lielus riskus", šajā direktīvā jādefinē arī riski, uz kuriem var attiecināt Kopienas kopapdrošināšanas režīmu;

tā kā ir vēlams ņemt vērā pūliņus, kas Līguma 8.c panta nozīmē ir jāpieliek konkrētu valstu tautsaimniecībām ar atšķirīgu attīstības līmeni; tā kā tāpēc ir vēlams dažām dalībvalstīm noteikt pārejas režīmu, lai pakāpeniski piemērot šīs direktīvas īpašos noteikumus, kas attiecas uz pakalpojumu sniegšanas brīvību,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

I SADAĻA

Vispārīgi noteikumi

1. pants

Šīs direktīvas mērķis ir:

a) papildināt Pirmo direktīvu 73/239/EEK;

b) paredzēt uzņēmumiem īpašus noteikumus attiecībā uz pakalpojumu sniegšanas brīvību, kā arī noteikumus attiecībā uz apdrošināšanas nozarēm, kas noteiktas ar Pirmo direktīvu.

[1] OV L 151, 7.6.1978., 25. lpp.

2. pants

Šajā direktīvā:

a) "Pirmā direktīva" nozīmē

Direktīvu 73/239/EEK;

b) "uzņēmums",

— I un II sadaļu piemērojot, nozīmē jebkuru uzņēmumu, kas saņēmis licenci saskaņā ar Pirmās direktīvas 6. vai 23. pantu,

— III un IV sadaļu piemērojot, nozīmē jebkuru uzņēmumu, kas saņēmis licenci saskaņā ar Pirmās direktīvas 6. pantu,

c) "iestāde" nozīmē uzņēmuma galveno biroju, pārstāvniecību vai filiāli, ievērojot šīs direktīvas 3. pantu;

d) "riska dalībvalsts" nozīmē:

— dalībvalsti, kurā atrodas īpašums, ja apdrošināšana attiecas uz ēkām vai ēkām un to piederumiem, ja piederumi ir apdrošināti tajā pašā polisē,

— reģistrācijas dalībvalsti, ja apdrošināšana attiecas uz jebkura veida transportlīdzekļiem,

— dalībvalsti, kurā apdrošinājuma ņēmējs izņēmis polisi, ja tā ir polise ar derīguma termiņu līdz četriem mēnešiem, kas apdrošina pret risku ceļojumos vai brīvdienās, neatkarīgi no apdrošināšanas veida,

— visos gadījumos, kas nav skaidri ietverti iepriekšējos ievilkumos, dalībvalsti, kurā atrodas apdrošinājuma ņēmēja pastāvīgā dzīvesvieta vai, ja apdrošinājuma ņēmējs ir juridiska persona, dalībvalsti, kurā atrodas šīs personas iestāde, ar ko noslēgts līgums;

e) "iestādes dalībvalsts" nozīmē dalībvalsti, kurā atrodas iestāde, kas apdrošina pret risku;

f) "pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts" nozīmē dalībvalsti, kurā pastāv risks, pret ko apdrošina iestāde, kura atrodas citā dalībvalstī.

3. pants

Pirmās direktīvas un šīs direktīvas nozīmē uz jebkuru uzņēmuma pastāvīgu darbību dalībvalstī attiecina tādus pašus nosacījumus kā uz pārstāvniecību vai filiāli, pat ja tā nav pārstāvniecības vai filiāles formā, bet ir tikai birojs, ko vada paša uzņēmuma personāls, vai neatkarīga persona, kam piešķirtas pastāvīgas pilnvaras rīkoties uzņēmuma vārdā.

4. pants

Šajā un Pirmajā direktīvā vispārīgo un īpašo apdrošināšanas nosacījumu jēdzienā neietilpst īpašie nosacījumi, kas kādā atsevišķā gadījumā paredzēti apdrošināšanai pret konkrētiem gadījumiem.

II SADAĻA

Noteikumi, kas papildina Pirmo direktīvu

5. pants

Pirmās direktīvas 5. pantu papildina šādi:

"d) "lieli riski" nozīmē:

i) riskus, kas klasificēti saskaņā ar Pielikuma A punkta 4., 5., 6., 7., 11. un 12. nozari;

ii) riskus, kas klasificēti saskaņā ar Pielikuma A punkta 14. un 15. nozari, ja apdrošinājuma ņēmējs ir profesionāli nodarbināts rūpniecībā vai tirdzniecībā vai ir brīvās profesijas pārstāvis, un riski attiecas uz šādu darbību;

iii) riskus, kas klasificēti saskaņā ar Pielikuma A punkta 8., 9., 13. un 16. nozari, tikai tad, ja apdrošinājuma ņēmējs pārsniedz robežas vismaz divos no šādiem trim kritērijiem:

pirmajā posmā: līdz 1992. gada 31. decembrim:

— kopējā bilance: 12,4 miljoni ECU,

— tīrais apgrozījums: 24 miljoni ECU,

— vidējais darbinieku skaits finanšu gada laikā: 500,

otrajā posmā: no 1993. gada 1. janvāra:

— kopējā bilance: 6,2 miljoni ECU,

— tīrais apgrozījums: 12,8 miljoni ECU,

— vidējais darbinieku skaits finanšu gada laikā: 250.

Ja apdrošinājuma ņēmējs ietilpst uzņēmumu grupā, kam tiek veidots konsolidētais pārskats Direktīvas 83/349/EEK [1] nozīmē, iepriekš minētos kritērijus piemēro, pamatojoties uz konsolidētajiem pārskatiem.

Jebkura dalībvalsts var papildināt iii) apakšpunktā minēto kategoriju ar riskiem, pret kuriem apdrošinās profesionālās apvienības, kopuzņēmumi vai pagaidu grupējumi.

[1] OV L 193, 18.7.1983., 1. lpp."

6. pants

Lai piemērotu Pirmās direktīvas 15. panta 2. punkta pirmo daļu un 24. pantu, dalībvalstīm jānodrošina šīs direktīvas 1. pielikuma atbilstības noteikumu izpilde.

7. pants

1. Tiesību aktus, kurus attiecina uz šajā direktīvā minētajiem apdrošināšanas līgumiem, kas apdrošina pret dalībvalstīs pastāvošajiem riskiem, nosaka saskaņā ar šādiem noteikumiem:

a) ja apdrošinājuma ņēmēja pastāvīgā dzīvesvieta vai galvenais birojs atrodas riska dalībvalstī, uz apdrošināšanas līgumu attiecina šīs dalībvalsts tiesību aktus. Tomēr, ja šīs dalībvalsts tiesību akti to pieļauj, puses var izvēlēties citas valsts tiesību aktus;

b) ja apdrošinājuma ņēmēja pastāvīgā dzīvesvieta vai galvenais birojs neatrodas riska dalībvalstī, puses var izvēlēties, vai attiecināt uz apdrošināšanas līgumu riska dalībvalsts tiesību aktus, vai tās valsts tiesību aktus, kurā atrodas apdrošinājuma ņēmēja pastāvīgā dzīvesvieta vai galvenais birojs;

c) ja apdrošinājuma ņēmējs nodarbojas ar tirdzniecību vai rūpniecību vai ir brīvās profesijas pārstāvis un ja līgums apdrošina pret diviem vai vairākiem riskiem, kas attiecas uz šīm darbībām un pastāv dažādās dalībvalstīs, attiecināmā tiesību akta izvēles brīvība attiecas arī uz šo dalībvalstu tiesību aktiem, kā arī uz tās valsts tiesību aktiem, kurā atrodas apdrošinājuma ņēmēja pastāvīgā dzīvesvieta vai galvenais birojs;

d) neatkarīgi no šā panta b) un c) apakšpunkta, gadījumā, ja šajos apakšpunktos minētās dalībvalstis paredz brīvāku uz līgumu attiecināmo tiesību aktu izvēli, puses drīkst šo priekšrocību izmantot;

e) neatkarīgi no šā panta a), b) un c) apakšpunkta, ja riski, par kuriem noslēgts līgums, ir ierobežoti līdz apdrošināšanas gadījumiem, kas notiek kādā dalībvalstī, kura nav riska dalībvalsts saskaņā ar šīs direktīvas 2. panta d) punktu, puses vienmēr drīkst izvēlēties šīs valsts tiesību aktus;

f) riskiem, kas norādīti Pirmās direktīvas 5. panta d) punkta i) apakšpunktā, līgumslēdzējas puses drīkst izvēlēties jebkuras valsts tiesību aktus;

g) ja visi pārējie svarīgie jautājumi izvēles brīdī attiecas tikai uz vienu dalībvalsti, apstāklis, ka šā panta a) vai f) apakšpunktā norādītajos gadījumos, puses ir izvēlējušās tiesību aktus, nedrīkst traucēt piemērot šīs dalībvalsts obligātās tiesību normas, respektīvi, normas, no kurām dalībvalsts tiesību akti nepieļauj nekādas līgumos paredzamas atkāpes;

h) iepriekšējos apakšpunktos minētā izvēle pietiekami pārliecinoši jāpamato vai jāpierāda ar līguma noteikumiem vai lietas apstākļiem. Ja tas nenotiek vai ja izvēle nav izdarīta, līgumu reglamentē tās valsts tiesību akti, kura no valstīm, kas minētas šā panta iepriekšējos apakšpunktos, ir ar attiecīgo gadījumu visciešāk saistīta. Tomēr atsevišķas līguma daļas, kas vairāk attiecas uz kādu citu no valstīm, kuras norādītas šā panta attiecīgajos apakšpunktos, izņēmuma kārtā var reglamentēt šīs citas valsts tiesību akti. Līgumu nosacīti uzskata par cieši saistītu ar riska dalībvalsti;

i) ja valsts sastāv no vairākām teritoriālām vienībām, kam katrai ir savas tiesību normas attiecībā uz līgumtiesībām, katru vienību uzskata par atsevišķu valsti, lai noteiktu, kuri tiesību akti piemērojami saskaņā ar šo direktīvu.

Dalībvalsts, kurā vairākām teritoriālām vienībām ir savas tiesību normas attiecībā uz līgumtiesībām, nav spiesta piemērot šīs direktīvas noteikumus šo vienību tiesību aktu pretrunu gadījumā.

2. Šis pants nekādi neierobežo dalībvalsts, kurā atrodas tiesa, tiesību normu piemērošanu gadījumā, kad tās ir obligātas, neatkarīgi no tā, kādus tiesību aktus līgumam piemēro citos gadījumos.

Ja dalībvalsts tiesību akti to paredz, riska dalībvalsts vai tās dalībvalsts, kura uzliek pienākumu veikt apdrošināšanu, obligātās tiesību normas var piemērot tā un tādā mērā, kā saskaņā ar šo valstu tiesību aktiem šīs normas ir jāpiemēro, neatkarīgi no tā, kādi tiesību akti attiecas uz līgumu.

Ja līgumā ietverti riski, kas pastāv vairāk nekā vienā dalībvalstī, nolūkā piemērot šo panta daļu, līgumu uzskata par vairāku līgumu apvienojumu, no kuriem katrs attiecas tikai uz vienu dalībvalsti.

3. Ievērojot šā panta iepriekšējās daļas, dalībvalstis attiecina uz šajā direktīvā norādītajiem apdrošināšanas līgumiem savus starptautisko privāttiesību vispārīgos noteikumus par līgumsaistībām.

8. pants

1. Ievērojot šā panta nosacījumus, apdrošināšanas uzņēmumi var piedāvāt un slēgt obligātās apdrošināšanas līgumus saskaņā ar šīs direktīvas un Pirmās direktīvas noteikumiem.

2. Ja dalībvalsts paredz obligāto apdrošināšanu, līgums neskaitās noslēgts, ja tas nav noslēgts saskaņā ar īpašiem šajā dalībvalstī paredzētiem šādas apdrošināšanas noteikumiem.

3. Ja obligātās apdrošināšanas gadījumā riska dalībvalsts tiesību akti, nonāk pretrunā tās dalībvalsts tiesību aktiem, kura paredz obligāto apdrošināšanu, priekšroka dodama pēdējās tiesību aktiem.

4. a) Ievērojot šā punkta b) un c) apakšpunktu, šīs direktīvas 7. panta 2. punkta trešo daļu piemēro, ja apdrošināšanas līgums paredz apdrošinājumu vairākās dalībvalstīs, no kurām vismaz vienā ir paredzēta obligātā apdrošināšana;

b) dalībvalstis, kurās šīs direktīvas izsludināšanas dienā pastāv prasība, lai visi uzņēmumi, kas reģistrēti tās teritorijā, iegūtu apstiprinājumu to obligātās apdrošināšanas vispārīgajiem un īpašajiem nosacījumiem, atkāpjoties no šīs direktīvas 9. un 18. panta var prasīt šādu nosacījumu apstiprināšanu arī citiem apdrošināšanas uzņēmumiem, kas piedāvā šādus apdrošināšanas pakalpojumus tās teritorijā saskaņā ar šīs direktīvas 12. panta 1. punktu;

c) dalībvalstis, atkāpjoties no šīs direktīvas 7. panta, var noteikt, ka uz obligātās apdrošināšanas līgumiem attiecināmie tiesību akti ir tās valsts tiesību akti, kurā paredzēta obligātā apdrošināšana;

d) ja dalībvalstis uzliek obligāto apdrošināšanu un apdrošinātājam jāinformē kompetentās iestādes par katra apdrošināšanas līguma izbeigšanu, šādu apdrošināšanas līguma izbeigšanu var izmantot pret cietušām trešajām personām tikai tādos apstākļos, kādi paredzēti šīs valsts tiesību aktos.

5. a) Dalībvalstis paziņo Komisijai, attiecībā uz kuriem riskiem tās tiesību akti nosaka obligāto apdrošināšanu, iesniedzot:

— konkrētos tiesību aktus, kas attiecas uz šo apdrošināšanu,

— datus, kas norādāmi apliecībā, kuru apdrošinātājs izsniedz apdrošinātajai personai, ja šī valsts prasa pierādījumu, ka pienākums veikt apdrošināšanu ir izpildīts. Dalībvalstis var prasīt, lai kopā ar šiem datiem iesniegtu apdrošinātāja paziņojumu, ka līgums atbilst īpašajiem šīs apdrošināšanas noteikumiem.

b) Komisija publicē šā panta a) apakšpunktā norādītos datus *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*.

c) Dalībvalstis par apliecinājumu, ka ir veikta obligātā apdrošināšana, pieņem apliecību, kuras saturs atbilst tam, kas norādīts šā panta a) apakšpunkta otrajā ievilkumā.

9. pants

1. Pirmās direktīvas 9. panta pēdējo daļu un 11. panta 1. punkta pēdējo daļu aizstāj ar šādu:

"Tomēr a) un b) punktā minētā informācija par vispārīgajiem un īpašajiem nosacījumiem un prēmiju lielumu nav vajadzīga 5. panta d) punktā norādīto risku gadījumos".

2. Pirmās direktīvas 8. panta 3. punktu un 10. panta 3. punktu aizstāj ar šādu:

"3. Šī koordinēšana neliedz dalībvalstīm paturēt spēkā vai ieviest normatīvos vai administratīvos aktus, kas attiecas jo īpaši uz vadītāju un direktoru tehnisko kvalifikāciju un dibināšanas dokumentu apstiprināšanu, vispārīgajiem un īpašajiem apdrošināšanas nosacījumiem, prēmiju lielumiem un citiem dokumentiem, kas vajadzīgi, lai varētu veikt attiecīgu uzraudzību.

Tomēr attiecībā uz riskiem, kas norādīti 5. panta d) punktā, dalībvalstis neparedz noteikumus, kas prasa saņemt apstiprinājumu vai sniegt regulārus ziņojumus par vispārīgajiem un īpašajiem nosacījumiem, prēmiju lielumiem vai veidlapām un citiem rakstiskiem dokumentiem, ko uzņēmums gatavojas izmantot darījumos ar apdrošinājuma ņēmējiem. Nolūkā pārbaudīt atbilstību normatīvajiem un administratīvajiem aktiem, kas attiecas uz šādiem riskiem, dalībvalstis var prasīt tikai vienreizējus ziņojumus par šiem nosacījumiem un citiem dokumentiem; šī prasība nedrīkst būt par priekšnoteikumu uzņēmuma darījumu veikšanai.

Attiecībā uz 5. panta d) punktā minētajiem riskiem dalībvalstis nedrīkst saglabāt vai ieviest nosacījumu par iepriekšēju ziņojumu sniegšanu vai apstiprinājuma iegūšanu prēmiju likmju paredzētajai paaugstināšanai, ja vien tas neietilpst vispārējā cenu kontroles sistēmā.

Šī koordinēšana arī neliedz dalībvalstīm paredzēt uzņēmumos, kas vēlas iegūt vai ir ieguvuši licenci darbībai 18. apdrošināšanas nozarē, kura norādīta Pielikuma A punktā, pārbaudes attiecībā uz to tiešajiem vai netiešajiem personāla un aprīkojuma avotiem, tostarp to medicīnisko grupu kvalifikāciju un aprīkojuma kvalitāti, kas šiem uzņēmumiem pieejami, lai tie varētu izpildīt saistības, kas rodas, darbojoties šajā apdrošināšanas nozarē."

10. pants

Pirmās direktīvas 19. pantu papildina ar šādu punktu:

"3. Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka par apdrošināšanas uzņēmumu uzraudzību

atbildīgajām iestādēm ir visas pilnvaras un līdzekļi, kas vajadzīgi, lai uzraudzītu to apdrošināšanas uzņēmumu darbības, kuri reģistrēti to teritorijā, tostarp darbības, kas notiek ārpus tās teritorijas saskaņā ar Padomes direktīvām, kuras reglamentē šīs darbības, un nolūkā nodrošināt to izpildi.

Šīm pilnvarām un līdzekļiem jābūt tādiem, lai uzraudzības iestādes jo īpaši spētu:

— detalizēti izpētīt uzņēmuma stāvokli un visus tā darījumus, *inter alia*, šādā veidā:

  — vācot informāciju vai pieprasot iesniegt apdrošināšanas darījumu dokumentus,

  — veicot pārbaudes uz vietas uzņēmuma teritorijā,

— veicot visus attiecīgos pasākumus attiecībā uz uzņēmumu, kas vajadzīgi, lai pārliecinātos, ka visi uzņēmuma darījumi atbilst normatīvajiem un administratīvajiem aktiem, kas uzņēmumam katrā dalībvalstī jāpilda, un jo īpaši darbības plānam tādā mērā, cik tas ir obligāti, un novērstu vai likvidētu visas nelikumības, kas kaitē apdrošinājuma ņēmēju interesēm,

— nodrošinot, ka uzņēmumi veic uzraudzības iestāžu noteiktos pasākumus, vajadzības gadījumā piespiedu kārtā, ja nepieciešams — ar tiesas palīdzību.

Dalībvalstis var arī noteikt, ka uzraudzības iestādēm jāiegūst visa starpnieku rīcībā esošā informācija par līgumiem."

11. pants

1. Pirmās direktīvas 21. pants ar šo tiek svītrots.

2. Saskaņā ar valsts tiesību aktu nosacījumiem dalībvalstis ļauj uzņēmumiem, kas reģistrēti to teritorijā, pa daļai vai pilnīgi nodot to līgumu portfeli, kuros šī valsts ir riska valsts, dalībvalstī reģistrētam cesionāram, ja tās dalībvalsts uzraudzības iestādes, kurā atrodas cesionāra galvenais birojs, apliecina, ka cesionāra maksātspējas rezerves, ņemot vērā portfeļa nodošanu, ir pietiekamas.

3. Saskaņā ar valsts tiesību aktu nosacījumiem dalībvalstis ļauj uzņēmumiem, kas reģistrēti to teritorijā, pa daļai vai pilnīgi nodot to līgumu portfeli, kas noslēgti šīs direktīvas 12. panta 1. punktā norādītajos gadījumos, cesionāram, kas reģistrēts pakalpojumu sniegšanas dalībvalstī, ja tās valsts uzraudzības iestādes, kurā atrodas cesionāra galvenais birojs, apliecina, ka cesionāra maksātspējas rezerves, ņemot vērā portfeļa nodošanu, ir pietiekamas.

4. Saskaņā ar valsts tiesību aktu nosacījumiem dalībvalstis ļauj uzņēmumiem, kas reģistrēti to teritorijā, pa daļai vai pilnīgi nodot to līgumu portfeli, kas noslēgti šīs direktīvas 12. panta 1. punktā norādītajos gadījumos, cesionāram, kas reģistrēts tajā pašā dalībvalstī, ja tās valsts uzraudzības iestādes, kurā atrodas cesionāra galvenais birojs, apliecina, ka cesionāra maksātspējas rezerves, ņemot vērā portfeļa nodošanu, ir pietiekamas un tas pakalpojumu sniegšanas dalībvalstī atbilst šīs direktīvas 13. līdz 16. panta nosacījumiem.

5. Šā panta 3. un 4. punktā norādītajos gadījumos, to dalībvalstu uzraudzības iestādes, kurās reģistrēts uzņēmums, kas veic portfeļa nodošanu, pieļauj nodošanu tad, kad tai ir piekritušas pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts uzraudzības iestādes.

6. Ja saskaņā ar valsts tiesību aktu nosacījumiem dalībvalstis ļauj uzņēmumiem, kas reģistrēti to teritorijā, nodot visu līgumu portfeli vai tā daļu cesionāram, kas reģistrēts dalībvalstī, kura nav pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts, tai jānodrošina šādu nosacījumu izpilde:

— to dalībvalstu uzraudzības iestādes, kurās atrodas cesionāra galvenais birojs, apliecina, ka cesionāra maksātspējas rezerves, ņemot vērā portfeļa nodošanu, ir pietiekamas,

— dalībvalsts, kurā cesionārs reģistrēts, tam piekrīt,

— cesionārs atbilst šīs direktīvas 13. līdz 16. panta nosacījumiem pakalpojumu sniegšanas dalībvalstī, šīs dalībvalsts tiesību akti paredz šādas nodošanas iespēju, un šī dalībvalsts tam piekrīt.

7. Nodošanu, kas atļauta saskaņā ar šo pantu, ievērojot tiesību aktus, izziņo riska dalībvalstī. Šāda nodošanas automātiski paliek spēkā attiecībā uz apdrošinājuma ņēmējiem, apdrošinātajām personām un visām citām personām, kurām nodotajos līgumos paredzētas tiesības un saistības.

Šis nosacījums neietekmē dalībvalstu tiesības dot apdrošinājuma ņēmējiem iespēju noteiktu laiku pēc šīs nodošanas lauzt līgumu.

III SADAĻA

Noteikumi attiecībā uz pakalpojumu sniegšanas brīvību

12. pants

1. Šo sadaļu piemēro gadījumos, kad uzņēmums, kas caur iestādi, kura atrodas dalībvalstī, apdrošina pret risku, kas 2. panta d) punkta nozīmē pastāv citā dalībvalstī; šajā sadaļā pēdējā nozīmē pakalpojumu sniegšanas dalībvalsti.

2. Šī sadaļa neattiecas uz darījumiem, uzņēmumiem un iestādēm, uz kurām neattiecas Pirmā direktīva, un uz riskiem, kurus sedz publisko tiesību subjekti, kuri norādīti Pirmās direktīvas 4. pantā.

Šī sadaļa neattiecas uz apdrošināšanas līgumiem, kas apdrošina pret riskiem, kuri grupēti ar šādiem numuriem pirmās direktīvas pielikuma A punktā:

— Nr. 1:

attiecībā uz negadījumiem darbā,

— Nr. 10:

neietverot pārvadātāja atbildību,

— Nr. 12:

attiecībā uz motorlaivām un laivām, uz kurām šīs direktīvas izsludināšanas laikā attiecīgā dalībvalsts attiecina tādu pašu režīmu kā uz sauszemes mehāniskajiem transportlīdzekļiem,

— Nr. 13:

attiecībā uz civiltiesisko atbildību kodolenerģētikā un atbildību darbā ar farmaceitiskiem produktiem,

— Nr. 9 un Nr. 13:

attiecībā uz celtniecības darbu obligāto apdrošināšanu.

Šos izņēmumus Padome izskatīs līdz 1988. gada 1. jūlijam.

3. Līdz turpmākai koordinēšanai, kas minēta Pirmās direktīvas 7. panta 2. punkta c) apakšpunktā, Vācijas Federatīvā Republika var paturēt spēkā aizliegumu tās teritorijā saskaņā ar pakalpojumu sniegšanas noteikumiem vienlaicīgi darboties veselības apdrošināšanā un citās apdrošināšanas nozarēs.

13. pants

Dalībvalstu tiesību aktos nosaka, ka dalībvalstī reģistrēts uzņēmums drīkst šajā valstī, sniedzot pakalpojumus, apdrošināt:

— pret lieliem riskiem, kas definēti Pirmās direktīvas 5. panta d) punktā,

— pret riskiem, kas neietilpst Pirmās direktīvas 5. panta d) punktā definētajos un kas pieder pie apdrošināšanas nozarēm, kurām tā reģistrētajai iestādei šajā valstī nav licences.

14. pants

Uzņēmumiem, kas vēlas sniegt pakalpojumus, vispirms par to jāpaziņo dalībvalsts, kurā atrodas uzņēmuma galvenais birojs, kompetentajām iestādēm un vajadzības gadījumā arī attiecīgās iestādes dalībvalstij, uzrādot dalībvalsti vai dalībvalstis, kuru teritorijā tie paredzējuši sniegt pakalpojumus, kā arī to risku būtību, pret kuriem tie gatavojas apdrošināt.

Šīs iestādes var pieprasīt Pirmās direktīvas 9. vai 11. pantā minēto informāciju vai pierādījumus.

15. pants

1. Saskaņā ar šīs direktīvas 16. pantu visas dalībvalstis, kuru teritorijā paredzēts sniegt pakalpojumus, var ļaut to darīt, paredzot administratīvu licencēšanu; šajā sakarā tās var prasīt, lai uzņēmums:

a) uzrāda apliecību, ko izdevušas dalībvalsts, kurā atrodas uzņēmuma galvenais birojs, kompetentās iestādes par to, ka tam visām tā darbībām kopumā ir minimālās maksātspējas rezerves, kas aprēķinātas saskaņā ar Pirmās direktīvas 16. un 17. pantu, un ka licence saskaņā ar minētās direktīvas 7. panta 1. punktu dod uzņēmumam tiesības darboties ārpus tā iestādes dalībvalsts;

b) uzrāda apliecību, ko izdevušas tā iestādes dalībvalsts kompetentas iestādes, kurā norādītas nozares, kurās uzņēmumam ir ļauts darboties, un apliecināts, ka kompetentās iestādes neiebilst pret šā uzņēmuma pakalpojumu sniegšanu;

c) iesniedz darbības plānu, norādot šādus datus:

— to risku būtību, pret kuriem uzņēmums gatavojas apdrošināt pakalpojumu sniegšanas dalībvalstīs,

— vispārīgos un īpašos apdrošināšanas nosacījumus, kurus tas gatavojas tur izmantot,

— prēmiju likmes, kuras uzņēmums paredzējis piemērot katrā darbības nozarē,

— veidlapas un citus iespieddokumentus, kurus tas domājis izmantot darījumos ar apdrošinājuma ņēmējiem, tādā mērā, kādā tos prasa uzrādīt arī dalībvalstī reģistrētiem uzņēmumiem.

2. Pakalpojumu sniegšanas dalībvalstu kompetentās iestādes var prasīt, lai datus, kas norādīti šā panta 1. punkta c) apakšpunktā, tām iesniegtu valsts oficiālajā valodā.

3. Sešu mēnešu laikā no šā panta 1. punktā norādīto dokumentu saņemšanas pakalpojumu sniegšanas dalībvalstu kompetentās iestādes, pamatojoties uz uzņēmumu iesniegtajos darbības plānos uzrādīto datu atbilstību vai neatbilstību šajā valstī spēkā esošajiem normatīvajiem un administratīvajiem aktiem, piešķir vai atsaka licenci.

4. Ja pakalpojumu sniegšanas dalībvalstu kompetentās iestādes šā panta 3. punktā norādītā termiņa beigās lēmumu nav pieņēmušas, uzskatāms, ka licences piešķiršana ir atteikta.

5. Lēmumi nepiešķirt licenci vai neizdot apliecību, kas norādīta šā panta 1. punkta a) vai b) apakšpunktā, precīzi jāpamato un jāpaziņo attiecīgajam uzņēmumam.

6. Dalībvalstis nodrošina tiesības celt prasību tiesā, ja atteikta licence vai apliecība, kas minēta šā panta 1. punkta a) vai b) apakšpunktā.

16. pants

1. Dalībvalstis, kuru teritorijā uzņēmums gatavojas sniegt pakalpojumus, apdrošinot pret riskiem, kas norādīti Pirmās direktīvas 5. panta d) punktā, prasa, lai uzņēmums:

a) uzrāda apliecību, ko izdevušas dalībvalsts, kurā atrodas uzņēmuma galvenais birojs, kompetentās iestādes par to, ka tam visām tā darbībām kopumā ir minimālās maksātspējas rezerves, kas aprēķinātas saskaņā ar Pirmās direktīvas 16. un 17. pantu, un licence saskaņā ar minētās direktīvas 7. panta 1. punktu dod uzņēmumam tiesības darboties ārpus tā iestādes dalībvalsts;

b) uzrāda apliecību, ko izdevušas dalībvalsts, kurā atrodas uzņēmuma galvenais birojs, kompetentās iestādes, kurā uzrādītas nozares, kurās uzņēmumam ir ļauts darboties, un apliecināts, ka šīs iestādes neiebilst pret šā uzņēmuma pakalpojumu sniegšanu;

c) raksturo riskus, pret kuriem uzņēmums gatavojas apdrošināt pakalpojumu sniegšanas dalībvalstī.

2. Dalībvalstis nodrošina tiesības celt prasību tiesā šā panta 1. punkta a) vai b) apakšpunktā minētās apliecības atteikuma gadījumā.

3. Uzņēmums var sākt darboties no dienas, kad pakalpojumu sniegšanas dalībvalstu kompetentās iestādes apliecina, ka ir saņēmušas šā panta 1. punktā norādītos dokumentus.

4. Šo pantu piemēro arī tad, ja dalībvalstis, kuru teritorijā uzņēmums paredzējis sniegt pakalpojumus, apdrošinot pret citādiem riskiem nekā tie, kas norādīti Pirmās direktīvas 5. panta d) punktā, šādas darbības veikšanai neliek saņemt administratīvu atļauju.

17. pants

1. Ja šīs direktīvas 14. pantā minētais uzņēmums paredzējis grozīt informāciju, kas norādīta šīs direktīvas 15. panta 1. punkta c) apakšpunktā vai 16. panta 1. punkta c) apakšpunktā, tam šie grozījumi jāiesniedz pakalpojumu sniegšanas dalībvalstu kompetentajām iestādēm. Šie grozījumi stājas spēkā attiecīgi saskaņā ar šīs direktīvas 15. panta 3. punkta vai 16. panta 3. punkta nosacījumiem.

2. Ja šīs direktīvas 14. pantā minētais uzņēmums paredzējis paplašināt darbību, apdrošinot pret citādiem riskiem nekā tie, kas minēti Pirmās direktīvas 5. panta d) punktā, tam jāievēro šīs direktīvas 14. un 15. pantā izklāstītā procedūra.

3. Ja šīs direktīvas 14. pantā minētais uzņēmums paredz paplašināt darbību, apdrošinot pret riskiem, kas norādīti Pirmās direktīvas 5. panta d) punktā vai šīs direktīvas 16. panta 4. punktā, tam jāievēro šīs direktīvas 14. un 16. pantā izklāstītā procedūra.

18. pants

1. Šī koordinēšana neliedz dalībvalstīm paturēt spēkā vai ieviest normatīvos vai administratīvos aktus, kas galvenokārt attiecas uz apstiprinājumu vispārīgajiem un īpašajiem nosacījumiem, veidlapām un citiem rakstveida dokumentiem izmantošanai darījumos ar apdrošinājuma ņēmējiem, prēmiju lielumiem un citiem dokumentiem, kas vajadzīgi, lai pienācīgi veiktu uzraudzību, ja vien iestādes dalībvalsts noteikumi nav pietiekami, lai sniegtu vajadzīgo aizsardzības līmeni, un pakalpojumu sniegšanas dalībvalstu prasības nav augstākas, nekā šajā gadījumā vajadzīgs.

2. Tomēr attiecībā uz riskiem, kas norādīti Pirmās direktīvas 5. panta d) punktā, dalībvalstis neparedz noteikumus, pieprasot saņemt apstiprinājumu vai regulārus ziņojumus par vispārīgajiem un īpašajiem apdrošināšanas nosacījumiem, prēmiju lielumiem, veidlapām un citiem rakstiskiem dokumentiem, ko uzņēmums gatavojas izmantot savos darījumos ar apdrošinājuma ņēmējiem. Nolūkā pārbaudīt atbilstību normatīvajiem un administratīvajiem aktiem, kas attiecas uz šādiem riskiem, dalībvalstis var prasīt tikai vienreizējus ziņojumus par šiem nosacījumiem un citiem dokumentiem; šī prasība nedrīkst būt par priekšnoteikumu uzņēmuma darījumu veikšanai.

3. Attiecībā uz Pirmās direktīvas 5. panta d) punktā minētajiem riskiem dalībvalstis nedrīkst saglabāt vai ieviest noteikumu par iepriekšēju ziņojumu sniegšanu vai apstiprinājuma iegūšanu prēmiju likmju paredzētajai paaugstināšanai, ja vien tas neietilpst vispārējā cenu kontroles sistēmā.

19. pants

1. Lai ieviestu šo pantu, visi uzņēmumi, kas sniedz pakalpojumus, iesniedz pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts kompetentajām

iestādēm visus vajadzīgos dokumentus tāpat, kā tas jādara uzņēmumiem, kas šajā dalībvalstī reģistrēti.

2. Ja dalībvalsts kompetentās iestādes pārliecinās, ka uzņēmums, kas tās teritorijā sniedz pakalpojumus, neatbilst šajā valstī spēkā esošajām tiesību normām, kas uz to attiecas, šīs iestādes lūdz attiecīgajam uzņēmumam novērst pārkāpumu.

3. Ja attiecīgais uzņēmums neizpilda šā panta 2. punktā norādīto prasību, pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts kompetentās iestādes attiecīgi informē iestādes dalībvalsts kompetentās iestādes. Iestādes dalībvalsts iestādes veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka uzņēmums novērš pārkāpumu. Par šo pasākumu būtību paziņo pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts iestādēm.

Ja pakalpojumus sniedz pārstāvniecības vai filiāles, pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts kompetentās iestādes var vērsties arī pie kompetentajām iestādēm, kuru uzraudzībā ir apdrošināšanas uzņēmuma galvenais birojs.

4. Ja pretēji šādiem iestādes dalībvalsts veiktiem pasākumiem vai sakarā ar to, ka šādi pasākumi izrādās nepiemēroti vai attiecīgajā dalībvalstī netiek piemēroti, uzņēmums turpina pārkāpt pakalpojumu sniegšanas dalībvalstī spēkā esošās tiesību normas, šī dalībvalsts, informējusi iestādes dalībvalsts uzraudzības iestādes, var veikt pienācīgus pasākumus, lai novērstu turpmākus pārkāpumus, kā arī tādā mērā, cik tas ir noteikti vajadzīgs, liegt šim uzņēmumam turpmāk slēgt apdrošināšanas līgumus, izmantojot pakalpojumu sniegšanas iespēju tās teritorijā. Pirmās direktīvas 5. panta d) punktā nenorādīto risku gadījumā šādi pasākumi ietver šīs direktīvas 15. pantā minētās licences uzteikšanu. Dalībvalstis nodrošina, ka to teritorijā ir iespējams veikt izziņošanu, kas vajadzīga šiem pasākumiem.

5. Šie noteikumi neierobežo dalībvalstu tiesības sodīt par pārkāpumiem, kas izdarīti to teritorijā.

6. Ja uzņēmumam, kas ir izdarījis pārkāpumu, pakalpojumu sniegšanas dalībvalstī ir reģistrēta iestāde vai pieder īpašums, šīs dalībvalsts uzraudzības iestādes saskaņā ar valsts tiesību aktiem var piemērot administratīvos sodus, kas paredzēti par šādu pārkāpumu, ar sankciju pret šo iestādi vai īpašumu.

7. Pasākumi, kas veikti, piemērojot šīs direktīvas 2. līdz 6. punktu, nosakot sodus vai pakalpojumu sniegšanas ierobežojumus, pienācīgi jāpamato un jāpaziņo attiecīgajam uzņēmumam. Par šādiem pasākumiem drīkst celt prasību tās dalībvalsts tiesā, kuras iestādes tos noteikušas.

8. Ja pasākumi veikti saskaņā ar Pirmās direktīvas 20. pantu, iestāde, kas tos veikusi, paziņo par tiem pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts kompetentajām iestādēm un, ja pasākumi veikti saskaņā ar minētā panta 1. un 3. punktu, šī iestāde veic vajadzīgos pasākumus, lai aizsargātu apdrošināto personu intereses.

Licences uzteikšanas gadījumā, pamatojoties uz Pirmās direktīvas 22. pantu, par to paziņo pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts kompetentajām iestādēm un tiek veikti visi vajadzīgie pasākumi, lai liegtu attiecīgajai iestādei turpmāk slēgt apdrošināšanas līgumus, izmantojot pakalpojumu sniegšanas iespēju šīs valsts teritorijā.

9. Ik pēc diviem gadiem Komisija iesniedz Padomei pārskatu, kas par katru dalībvalsti apkopo gadījumu skaitu un veidu, kad saskaņā ar 15. pantu paziņoti lēmumi par licenču atteikšanu vai veikti kādi pasākumi saskaņā ar šā panta 4. punktu. Dalībvalstis sadarbojas ar Komisiju, sniedzot tai visu šim pārskatam vajadzīgo informāciju.

20. pants

Apdrošināšanas uzņēmuma likvidācijas gadījumā saistības, kas izriet no līgumiem, kuri parakstīti pakalpojumu sniegšanas laikā, izpildāmas tāpat kā tās, kas izriet no citiem uzņēmuma apdrošināšanas līgumiem, neatkarīgi no apdrošināto un apdrošināšanas atlīdzības saņēmēju valsts piederības.

21. pants

1. Ja apdrošināšanu piedāvā, sniedzot pakalpojumus, apdrošinājuma ņēmējs pirms saistību uzņemšanās jāinformē par to, kurā dalībvalstī reģistrēts uzņēmuma galvenais birojs, pārstāvniecība vai filiāle, ar kuru slēdzams līgums.

Visos dokumentos, ko izsniedz apdrošinājuma ņēmējam, jābūt uzrādītai šā punkta iepriekšējā daļā minētajai informācijai.

Šā punkta pirmo divu daļu prasības neattiecas uz riskiem, kas norādīti Pirmās direktīvas 5. panta d) punktā.

2. Līgumā vai citā dokumentā, kas piešķir apdrošinājumu, kopā ar apdrošināšanas piedāvājumu, kas ir saistošs piedāvātājam, jānorāda gan apdrošināšanas iestādes, kura sniedz apdrošināšanu, gan arī galvenā biroja adrese.

22. pants

1. Attiecībā uz darījumiem, kas veikti, sniedzot pakalpojumus, visām iestādēm jāinformē sava uzraudzības iestāde par prēmiju apjomu, neatrēķinot pārapdrošināšanu, katrā dalībvalstī un

apdrošināšanas nozaru grupā. Nozaru grupas ir šādas:

— nelaimes gadījumi un slimības (1. un 2.),

— uguns un cita veida īpašumam izdarīti bojājumi (8. un 9.),

— gaisa, jūras un sauszemes transports (3., 4., 5., 6., 7., 11. un 12.),

— vispārīgā atbildība (13.),

— kredīti un galvojumi (14. un 15.),

— citas nozares(16., 17. un 18.).

Dalībvalstu uzraudzības iestādes šo informāciju nodod pakalpojumu sniegšanas dalībvalstu uzraudzības iestādēm.

2. Ja iestāde kādā dalībvalstī no šā panta 1. punkta pirmajā apakšpunktā norādītajiem darījumiem gūst ienākumus tādā prēmiju apjomā, kas, neatrēķinot pārapdrošināšanu, pārsniedz ECU 2 500 000, tai ir jāievieš apdrošināšanas pārskats par attiecīgo dalībvalsti, kurā ietilpst pa nozaru grupām sadalītas 2. A vai 2. B pielikumā norādītās vienības.

Tomēr, ja uzņēmums ar visām tā iestādēm kopā kādā dalībvalstī no 1. punkta pirmajā apakšpunktā norādītajiem darījumiem gūst ienākumus tādā prēmiju apjomā, kas, neatrēķinot pārapdrošināšanu, pārsniedz ECU 2 500 000, pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts uzraudzības iestāde var lūgt dalībvalsts, kurā atrodas uzņēmuma galvenais birojs, uzraudzības iestādei, lai turpmāk apdrošināšanas pārskats tiktu veidots par katras šā uzņēmuma iestādes darījumiem tās valstī.

Apdrošināšanas pārskatu, kas minēts šā panta pirmajā un otrajā daļā, iestādes dalībvalsts uzraudzības iestādes nosūta pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts uzraudzības iestādēm pēc to lūguma.

23. pants

1. Ja pakalpojumu sniegšanas dalībvalstī pakalpojumu sniegšanai ir vajadzīga licence, tehnisko rezervju apjomu atbilstīgi līgumiem līdz turpmākai koordinēšanai nosaka šīs dalībvalsts uzraudzībā un saskaņā ar tās paredzētajiem noteikumiem vai, ja šādu noteikumu nav, saskaņā ar šīs dalībvalsts praksi. Šo rezervju nodrošināšana ar līdzvērtīgiem un atbilstīgiem aktīviem un šo aktīvu lokalizācija notiek šīs dalībvalsts uzraudzībā un saskaņā ar tās noteikumiem vai praksi.

2. Visos citos gadījumos tehnisko rezervju apjoma noteikšana un to segšana ar līdzvērtīgiem un atbilstīgiem aktīviem, un šo aktīvu lokalizācija notiek uzņēmuma iestādes dalībvalsts uzraudzībā un saskaņā ar tās noteikumiem vai praksi.

3. Iestādes dalībvalstis nodrošina, ka tehniskās rezerves visiem līgumiem, ko uzņēmums noslēdz ar attiecīgās iestādes palīdzību, ir pietiekamas un nodrošinātas ar līdzvērtīgiem un atbilstīgiem aktīviem.

4. Šā panta 1. punktā minētajā gadījumā iestādes dalībvalsts un pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts apmainās ar informāciju, kas vajadzīga, lai izpildītu attiecīgos pienākumus saskaņā ar šā panta 1. un 3. punktu.

24. pants

Neatkarīgi no šīs direktīvas dalībvalstis ir tiesīgas likt uzņēmumiem, kas darbojas to teritorijā, izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību, pievienoties un piedalīties visās sistēmās, kas izveidotas, lai garantētu apdrošināšanas prasību samaksu apdrošinājuma ņēmējiem un cietušajām trešajām personām, ar tādiem pašiem noteikumiem kā uzņēmumiem, kas tajās reģistrēti.

25. pants

Ciktāl tas nav pretrunā ar turpmākiem koordinācijas pasākumiem, par visiem apdrošināšanas līgumiem, kas noslēgti, sniedzot pakalpojumus, maksājami tikai netiešie nodokļi un citi obligātie maksājumi par apdrošināšanas prēmijām dalībvalstī, kurā pastāv risks 2. panta d) punkta nozīmē, kā arī, attiecībā uz Spāniju, papildu atskaitījumi, kas ar likumu ieviesti spāņu *Consorcio de compensación de Seguros* labā, lai tas varētu pildīt savas funkcijas attiecībā uz to zaudējumu atlīdzināšanu, kas šajā dalībvalstī rodas ārkārtējos gadījumos.

Atkāpjoties no šīs direktīvas 2. panta d) punkta pirmā ievilkuma un, lai piemērotu šo pantu, kustamais īpašums, kas atrodas ēkā dalībvalsts teritorijā, izņemot mantas tranzītā, ir uzskatāms par risku, kas pastāv šajā dalībvalstī pat tad, ja uz ēku un tās saturu neattiecas viena un tā pati apdrošināšanas polise.

Tiesību akti, kurus saskaņā ar šīs direktīvas 7. pantu piemēro līgumiem, neietekmē piemērojamo fiskālo režīmu.

Saskaņā ar turpmākajiem koordinācijas pasākumiem dalībvalstis uzņēmumiem, kas to teritorijā sniedz pakalpojumus, piemēro savus tiesību aktus, lai nodrošinātu attiecīgo netiešo nodokļu un citu obligāto maksājumu iekasēšanu, kas paredzēti šā panta pirmajā daļā.

26. pants

1. Riski, pret kuriem var apdrošināt, izmantojot Kopienas kopapdrošināšanu Direktīvas 78/473/EEKnozīmē, ir riski, kas definēti Pirmās direktīvas 5. panta d) punktā.

2. Šīs direktīvas noteikumi attiecībā uz riskiem, kas definēti Pirmās direktīvas 5. panta d) punktā, attiecas uz galveno apdrošinātāju.

IV SADAĻA

Pārejas režīms

27. pants

1. Grieķija, Īrija, Spānija un Portugāle var izmantot šādu pārejas režīmu:

i) līdz 1992. gada 31. decembrim tās var visiem riskiem piemērot citādu režīmu nekā to, kas paredzēts riskiem, kuri minēti Pirmās direktīvas 5. panta d) punktā,

ii) no 1993. gada 1. janvāra līdz 1994. gada 31. decembrim režīmu, ko izmanto apdrošināšanā pret lielajiem riskiem, piemēro riskiem, kas norādīti Pirmās direktīvas 5. panta d) punkta i) un ii) apakšpunktā. Šīs dalībvalstis nosaka piemērojamās robežas tiem riskiem, kas norādīti iepriekšminētā 5. panta d) punkta iii) apakšpunktā;

iii) *Spānija:*

— no 1995. gada 1. janvāra līdz 1996. gada 31. decembrim piemēro pirmā posma robežas, kas norādītas Pirmās direktīvas 5. panta d) punkta iii) apakšpunktā,

— no 1997. gada 1. janvāra otrā posma robežas.

Portugāle, Īrija un Grieķija:

— no 1995. gada 1. janvāra līdz 1998. gada 31. decembrim piemēro pirmā posma robežas, kas norādītas Pirmās direktīvas 5. panta d) punkta iii) apakšpunktā,

— no 1999. gada 1. janvāra otrā posma robežas.

Atkāpes, ko pieļauj no 1995. gada 1. janvāra, attiecas vienīgi uz līgumiem, kuri apdrošina pret 8., 9., 13. un 16. nozares riskiem, kas pastāv tikai vienā no četrām dalībvalstīm, kuras drīkst izmantot pārejas režīma priekšrocības.

2. Līdz 1994. gada 31. decembrim šīs direktīvas 26. panta 1. punktu neattiecina uz riskiem, kas pastāv četrās šajā pantā minētajās dalībvalstīs. Pārejas laikā no 1995. gada 1. janvāra par riskiem, kas definēti Pirmās direktīvas 5. panta d) punkta iii) apakšpunktā, kuri pastāv šajās dalībvalstīs un pret kuriem var apdrošināt ar Kopienas kopapdrošināšanu saskaņā ar Direktīvu 78/473/EEK, uzskatāmi riski, kas pārsniedz šā panta 1. punkta iii) apakšpunktā minētās robežas.

V SADAĻA

Nobeiguma noteikumi

28. pants

Komisija un dalībvalstu kompetentās iestādes cieši sadarbojas, lai atvieglotu tiešās apdrošināšanas uzraudzību Kopienā.

Katra dalībvalsts informē Komisiju par būtiskām grūtībām, kas rodas, piemērojot šo direktīvu, tostarp tādām, kas rodas, dalībvalstij apdrošināšanas nozarē konstatējot nepieņemamu apdrošināšanas darījumu nodošanu, kas kaitē uzņēmumiem, kuri reģistrēti tās teritorijā, un no kurām gūst labumu filiāles un pārstāvniecības, kas atrodas aiz tās robežām.

Komisija un attiecīgo dalībvalstu kompetentās iestādes pēc iespējas ātrāk izskata šīs grūtības, lai rastu piemērotu risinājumu.

Vajadzības gadījumā Komisija iesniedz attiecīgus priekšlikumus Padomei.

29. pants

No 1993. gada 1. jūlija Komisija Padomei sniedz regulārus ziņojumus par to, kā attīstās apdrošināšanas tirgus, kas izveidojies pakalpojumu sniegšanas brīvības apstākļos.

30. pants

Ja šī direktīva atsaucas uz ECU, to maiņas vērtība attiecīgo valstu valūtās, kas jāizmanto katru gadu no 31. decembra, ir tā vērtība, kas ir spēkā tā gada oktobra pēdējā dienā, kurā ECU maiņas vērtības ir noteiktas visās Kopienas valūtās.

Direktīvas 76/580/EEK [1] 2. pants attiecas tikai uz Pirmās direktīvas 3., 16. un 17. pantu.

31. pants

Ik pēc pieciem gadiem Padome pēc Komisijas priekšlikuma pārskata un vajadzības gadījumā maina summas, kas šajā direktīvā

[1] OV L 189, 13.9.1976., 13. lpp.

uzrādītas ECU, ņemot vērā izmaiņas Kopienas ekonomiskajā un monetārajā stāvoklī.

32. pants

Dalībvalstis izdara grozījumus savos tiesību aktos, lai 18 mēnešu laikā pēc šīs direktīvas izsludināšanas [1] izpildītu tās prasības, un par to informē Komisiju.

Tiesību akti, kas grozīti saskaņā ar šo pantu, stājas spēkā 24 mēnešu laikā no šīs direktīvas izziņošanas dienas.

33. pants

Līdz ar šīs direktīvas izziņošanu dalībvalstis nodrošina, ka galvenos administratīvos vai normatīvos aktus, kurus tās pieņem šīs direktīvas jomā, dara zināmus Komisijai.

34. pants

Pielikumi ir šīs direktīvas sastāvdaļa.

35. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Luksemburgā, 1988. gada 22. jūnijā

Padomes vārdā –

priekšsēdētājs

M. BANGEMANN

[1] Šī direktīva tika izziņota dalībvalstīm 1988. gada 30. jūnijā.

I PIELIKUMS

ATBILSTĪBAS NOTEIKUMI

Valūtu, kurā maksājamas apdrošinātāja saistības, nosaka saskaņā ar šādiem noteikumiem.

1. Ja līgumā paredzētā apdrošināšana ir izteikta kādā konkrētā valūtā, uzskatāms, ka apdrošinātāja saistības maksājamas tajā pašā valūtā.

2. Ja līgumā paredzētā apdrošināšana nav izteikta nevienā valūtā, uzskatāms, ka apdrošinātāja saistības maksājamas tās valsts valūtā, kurā pastāv risks. Tomēr apdrošinātājs var izvēlēties valūtu, kurā ir izteikta prēmija, ja šāda izvēle ir pienācīgi pamatota.

   Tas pieļaujams gadījumā, ja līguma noslēgšanas brīdī ir pamats domāt, ka prasību apmaksās prēmijas valūtā, nevis tās valsts valūtā, kurā pastāv risks.

3. Dalībvalsts var ļaut apdrošinātājam uzskatīt, ka valūta, kurā tam jāapdrošina, būs tā, kuru tas izmanto pēc savas pieredzes, vai, ja pieredzes nav — tās valsts valūta, kurā tas ir reģistrēts:

   — līgumiem, kas apdrošina pret 4., 5., 6., 7., 11., 12. un 13. nozares riskiem (vienīgi ražotāja atbildība) un

   — līgumiem, kas apdrošina pret citu nozaru riskiem, ja šo risku īpatnību dēļ apdrošināšana notiek valūtā, kura nav kāda no tām, kas atbilstu iepriekš norādītajai procedūrai.

4. Ja prasība ir paziņota apdrošinātājam un maksājama konkrētā valūtā, kura nav kāda no tām, kas atbilstu iepriekš norādītajai procedūrai, uzskata, ka apdrošinātāja saistības maksājamas šajā valūtā, it īpaši valūtā, kura apdrošinātāja kompensācijas maksājumam noteikta tiesas spriedumā vai ar apdrošinātāja un apdrošinātā vienošanos.

5. Ja prasību novērtē valūtā, kas apdrošinātājam zināma jau iepriekš, bet nav tā, kura atbilstu iepriekš norādītajai procedūrai, apdrošinātājs var pieņemt, ka saistība maksājama šajā valūtā.

6. Dalībvalstis var pieļaut, ka uzņēmumu tehniskās rezerves ir aktīvi, kas nav atbilstīgi aktīvi, ja pēc iepriekš norādītās procedūras uzņēmumam — tā galvenajam birojam vai filiālei — ir pienākums atbilstības principa izpildei turēt aktīvus, kuru apmērs attiecīgajā valūtā nepārsniedz 7 % no aktīviem citās valūtās.

   Tomēr:

   a) izsakot tehnisko rezervju aktīvus Grieķijas drahmās, Īrijas mārciņās un Portugāles eskudo, šis apmērs nedrīkst pārsniegt:

      — 1 miljonu ECU pārejas laikā, kas beidzas 1992. gada 31. decembrī,

      — 2 miljonus ECU laikposmā no 1993. gada 1. janvāra līdz 1998. gada 31. decembrim;

   b) izsakot tehnisko rezervju aktīvus Beļģijas frankos, Luksemburgas frankos un Spānijas pesetās, šis apmērs nedrīkst pārsniegt 2 miljonus ECU pārejas laikā, kas beidzas 1996. gada 31. decembrī,

   Beidzoties pārejas laikiem, kas norādīti šā panta a) un b) apakšpunktā, šīm valūtām piemērojams vispārējais režīms, ja vien Padome nepieņem citu lēmumu.

7. Dalībvalstis var nolemt nepieprasīt, lai uzņēmumi — galvenie biroji vai filiāles piemērotu atbilstības principu, ja saistības maksājamas valūtā, kas nav nevienas Kopienas dalībvalsts valūta, gadījumā, ja ieguldījumus šajā valūtā regulē, ja uz šo valūtu attiecas nodošanas ierobežojumi, vai ja līdzīgu iemeslu dēļ to nevar izmantot tehniskajās rezervēs.

8. Dalībvalstis var atļaut uzņēmumiem — galvenajiem birojiem vai filiālēm — nenodrošināt ar atbilstīgiem aktīviem saistības, kuru apmērs nepārsniedz 20 % no to saistībām konkrētajā valūtā.

   Tomēr kopējiem aktīviem visās valūtās kopā jābūt vismaz vienādiem ar kopējām saistībām visās valūtās kopā.

9. Dalībvalstis var noteikt, ka saskaņā ar iepriekš norādītajām procedūrām saistības nodrošināmas ar aktīviem, kas izteikti pašas dalībvalsts valūtā; šī prasība jāpilda arī tad, ja aktīvi līdz 50 % ir izteikti ECU.

2. A PIELIKUMS

Apdrošināšanas pārskats

1. Kopējie ienākumi no bruto prēmijām.
2. Kopējās prasību izmaksas.
3. Komisijas izmaksas.
4. Bruto apdrošināšanas rezultāti.

2. B PIELIKUMS

Apdrošināšanas pārskats

1. Bruto prēmijas par pēdējo apdrošināšanas gadu.
2. Bruto prasības pēdējā apdrošināšanas gadā (tostarp rezerves apdrošināšanas gada beigās).
3. Komisijas izmaksas.
4. Bruto apdrošināšanas rezultāti.